

Adagio sztori

BALCZÓ PÉTER

Nekem az opera az élet, a vér, a lélek

Az Adagio együttes alapötlete – mint a SZTÁRSALGÓ előző két számából kiderült – Homonnay Zsolttól és Nagy Sándortól származik. Egy rendezvényen futottak össze Környei Attila menedzserrel, aki keresni kezdett egy harmadik „hangot” is az Adagio-hoz. Hosszas keresgélés, próbaéneklések után talált rá Balczó Péterre, a tehetséges debreceni operaénekesre. „Peti közülünk a legvisszafogottabb, a legszükszavúbb, és a legkomolyabb. Az élete az opera, a zenei világa a komolyzene” – mondta Nagy Sándor a SZTÁRSALGÓ januári számában a barátjáról. Balczó Péter nevét az Adagio tette közzismertté, ma már azonban határainkon túl is ismerik a kiváló tenort. Tavaly ősszel Svájcban szerepelt.

Hogyan lesz valakiből operaénekes Svájcban?

Az Armel Produkció, a Szegedi Szabadtéri Játékok, a Pannon Filharmonikusok, és a Mezzo Televízió együttműködésével két éve egy új operaversenyt és fesztivált alapítottak. Olyan művészek részvételével, akik nemcsak kiváló operaénekesek, hanem a színpadi játékhöz elengedhetetlen színészi képességekkel is rendelkeznek. A verseny a komplex előadói teljesítményt díjazza. Nem feltétlenül a legkülönlegesebb hangú adottságokkal rendelkező, legjobb énektudású fiatal nyer, hanem az, aki a legmagasabb színvonalon képes ötvözni a műfaj komplex szakmai kivánalmait. Az operaéneklést, a színpadi mozgást és a színészi alakítást. Világméretű háromfordulós versenyben válogatták ki 2009-ben a legjobb 15 énekest, akik közé én is bekerültem. Az első fordulóban kizárólag hangú adottságok, énektudás és muzikalitás alapján választott a szakmai zsűri. Ezután öt országban öt produkcióban vettek részt hármassával a továbbjutottak. Magyarországon, Lengyelországban, Svájcban, a Cseh Köztársaságban, és az USA-ban. Az én versenyelőadásom Svájcban volt, ahol két egyfelvonásos vígoperában szerepeltem. Majd a döntőt tavaly novemberben már Szegeden tartották, és itt mind az öt produkciót bemutatták a közönségnek. A Mezzo és a Duna Televíziók képernyőin keresztül 39 országban voltak láthatóak az előadások.

Mennyi időt töltött végül Svájcban?

A Berntől mintegy 50, Zürichtől pedig 100 kilométerre lévő Biel-ben kerekén két hónapig éltem. Bagó Bertalan, a Zalaegerszegi Hevesi Sándor Színház művészeti igazgatója volt a két egyfelvonásos darab rendezője. A próbák 6 héten keresztül tartottak, majd következett a bemutató. Ezután a komplett produkciót átvitték Szegedre, ahol november 3-17. között zajlott a verseny. A fesztivált végül ugyan nem én nyertem meg, mégis egyértelműen nyertesnek érzem magam. Azzal, hogy legfiatalabb versenyzőként egyáltalán bekerültem ebbe a rendezvénysorozatba, ebbe a rendkívül színvonalas produkcióba. Nagyon-nagyon jó előadásban szerepelhettem. Miközben Svájcban szembesültem azzal, hogy 26 évesen már mennyi minden van mögöttem, milyen

sok szerepet énekeltem eddigi pályafutásom során. A kollégák rácsodálkoztak, hogy „Te Peti, ez óriási dolog!” Külföldön ugyanis ez egyáltalán nem szokásos ilyen fiatalon. Jó volt ezt hallani, de rögtön hozzáteszem, hogy saját magammal szemben én hajlamos vagyok az elégedetlenségre. Maximalista vagyok. Mindig többet, egyre többet szeretnék...

Ez azért egy nagyon jó emberi tulajdonság!

Úgy gondolom én is. Előre visz. Svájcban derült ki, hogy a hozzám hasonló külföldi fiataloknak fele ennyi rutinjuk sincs, mint amennyi nekem. Emiatt akár elégedett is lehetnék. Mégis elégedetlen vagyok, mert úgy érzem, hogy énekelhettem volna színházban, Debrecenben, még ennél is többet. Valljuk be egy opera, és egy operaénekes nem tud minden esetben olyan népszerű lenni, olyan népszerűsége szert tenni, mint egy musicalénekes, egy táncdalénekes, vagy egy popénekes. Nem is biztos, hogy arra kell törekedni egy operaénekesnek, hogy ő mondjuk, újságok címlapján legyen. Nekem viszont biztosan az a célom, hogy széles körben még jobban eladhatóvá tegyem a műfajt. Ahonnan jövök, és ahová tartok, az a komolyzene, az az opera. Nekem az opera a hazai pálya, az élet, a vér, a lélek, a minden.

Előfordul azért, hogy operaénekesek is vannak címlapon.

Ez igaz. Az viszont valaminek már nagyon a teteje, a pálya csúcsa. Magyarországon nem nagyon jellemző a címlapon szereplő operaénekes. Talán Pitti Katalin, Sass Szilvia, Tokodi Ilona a kivételek.

Őn mikortól akart operaénekes lenni?

A középiskolában, 16 éves koromtól erre a pályára készültem. Megelőzően viszont 10 évet hegedültem, zenetagozatos általános iskolába jártam nyolc évet. Ez olyan alap lett, ami kitörölhetetlen, megmásíthatatlan, ami a vérévé válik az embernek.

„Maximalista vagyok”

Kiskoromban még a gitárért rajongtam

Smetana: Az eladott menyasszony

Adagio

Balczó Péter:
„Az Adagio együttes lett
a vezércsillagom.”

Volt valamiféle családi indíttatása ehhez?

Semmi. Nem volt soha senki a felmenőim közül, aki zenével foglalkozott volna. Ezért is teszem össze a két kezemet, hogy soha nem akart lebeszélni a családom a pályáról.

Miért éppen zeneiskolába felvételizett? Közel volt?

Igen. Ilyen egyszerű a válasz. Nem az volt cél, hogy zenetagozatra menjek, de így alakult. Az iskolában azután minden zenetagozatos diáknak kötelezően valamilyen

hangszert kellett választania. A hegedű mellett döntöttem, így tulajdonképpen meg volt a lehetőségem, hogy nyolcadik után a zeneművészeti szakközépiskolába menjek. Akkor viszont azt mondtam, hogy köszönöm

„Nekem csak a zenével kell foglalkoznom.”

szépen, nem kérek belőle, és elmentem egy általános gimnáziumba. Ahol az osztálytársaim tudatosan valamilyen pályára készültek. Azt mondták, hogy én jogász leszek, én orvos leszek, én meg építészmérnök leszek. Amikor engem kérdeztek, én azt válaszoltam, hogy fogalmam sincs, mit fogok majd az érettségi után csinálni. Nem csak emiatt, hanem azért is tituláltak csodabogárnak a gimnáziumban, mert hegedülni tanultam és énekkarba jártam, ami annyira azért ebben a körben nem volt szokásos. Egyszer azután beszélgettem egy emberrel, aki azt mondta, hogy azzal foglalkozz, amit igazán szeretsz. Elkezdtem gondolkodni, hogy mi lenne ez? Rájöttem, hogy nekem mégis csak a zenével kell foglalkoznom, énekes leszek. Elkezdtem 16 évesen énektanárhoz járni, énekórákat vettem, és egyre tudatosabban készültem a pályára. Olyan tudatosan, hogy a harmadik gimnáziumi év után a negyediket már a zeneművészeti szakközépiskolában folytattam, és végül ott érettségiztem, mint magánénekes. Akkor már eldőlt a sorsom.

A debreceni színházban kezdte a pályafutását?

Érettségi után egyből felvettek a Csokonai Színház operakórusába. Nekem onnantól már nem kellett gondolkodnom azon, hogy mit csináljak mellette, helyette, közben, vagy utána. A zene lett az életem. A zenéből, az éneklésből tartom el magam 18 éves koromtól kezdve. Nem kellett soha mással foglalkoznom, erre tettem fel az életemet. Szerintem ez ma nagyon-nagyon dolog.

En viszont úgy gondolom, hogy egy kórusból, nem lehet olyan egyszerűen „kitörni”. Hány fős kórus volt?

Tradicionális, 40 fős operakórus. A hozzám hasonló fiatal, friss diplomás, főiskolás énekeseknek tulajdonképpen gyűjtőhelye ez a kórus, mert egyfajta biztonságot ad. Anyagiakban is. Debrecenben nagyon komoly operaélet van, nagyon komoly operákkal, feladatokkal, rengeteg munkával. Professzionális munkát és énekhangot kíván, de bele lehet szürkülni. Hozzáteszem, hogy azok a kollégák, akikkel együtt kezdtem a kórusban, a mai napig ott vannak. Én pedig tovább akartam lépni...

Ekkor jött az Adagio? Szinte, mint egy vezércsillag?

Pontosan ez a helyzet. Ha nincs az Adagio, akkor valószínűleg nem lett volna ennyire könnyű a váltás, már ami a kórus elhagyását illeti. Egyszerre lettem 2005 tavaszán az Adagio együttes tagja, és ezzel párhuzamosan bekerültem a grazi egyetemre, ahol egy évet töltöttem. Ez a tanulmány a 2003-ban megkezdett debreceni egyetemi éveim része lett. Így az öt év, ami a zeneművészeti kar magánénekes diplomájához kellett, a grazi egy évvel meghosszabbodott.

Miért hagyta ott végül egy év után Ausztriát?

Nem éreztem ott jól magam, ezért visszamentem a debreceni egyetemre, és a debreceni színházba. Akkor már, mint szólista. Volt két gyönyörű évadom Debrecenben. Énekeltem nagyon szép, komoly operaszerepeket. Közben tanultam az egyetemen és szerepeltem az Adagio-val. Ezt a három egyszerre csináltam.

Két év után mégis elhagyta a debreceni színházat. Miért?

Egy zenekaros főpróba alkalmával eltört a könyököm: konkrétan

Ravel:
Pásztoróra

Smetana:
Az eladott menyasszony
(Kriszta Kingával)

Párommal,
Annával Svájcban

leestem a színpadról. Ezt a balesetet azután nézeteltérések követték, és azóta nem hívnak. Hangsúlyozni szeretném, hogy debreceni vagyok, ott születtem, ott éltem 26 évet. A Csokonai Színházat én mindig is az anyaszínházamnak fogom vallani, hiszen ott lettem operaénekes, a színházban töltött évek kitörölhetetlenek, megmásíthatatlanok. Debrecen mindig is a szívem csücske marad, amit ugyan most elhagytam, nem énekelek ott, de biztos vagyok abban, hogy fel fogok még lépni a városban. Lokálpatrióta vagyok, imádom Debrecent, mindig is imádni fogom, de a pályafutásom miatt muszáj volt eljőnnöm, tovább kellett lépnem.

Most hol él?

Tavaly augusztusban felköltöztünk zongoratanárom párommal, Annával Budapestre. Még az egyetemen ismerkedtünk össze, és lassan négy éve élünk együtt. Eddig Debrecenben, édesanyám panellakásában laktunk hármasan. Miután viszont Debrecenben már nem kaptam meg a színháztól a lehetőséget, a párommal Budapestet választottuk. Óbudán találtunk albérletet, a tavalyi nyár pedig azzal telt, hogy állást kerestünk Annának. Sikerült Pilisszentivánon, a helyi zeneiskolában zongoratanárként elhelyezkednie. A párom nagyon ügyes, nagyon szeretik a gyerekek, mi pedig a zenében is jó párost alkotunk. Természetesen segít nekem, sokat dolgozunk együtt, voltak, és lesznek is közös fellépéseink. Bár nem ez a fő profil: ő a háttérrel biztosítja nekem mindenféle tekintetben.

Ha jól gondolom, akkor Ön most szabadúszó?

Igen, szabadúszó vagyok. Nem szerettem volna lekötni magam sehol. Tudom, hogy még nagyon a pályám elején tartok, nagyon sokat kell még tanulnom, fejlődnöm. De úgy érzem, hogy a lehetőség mindenre adott. Szó van arról, hogy visszatérhetek Svájcba, Miskolcon pedig február 12-én

mutatják be „A mosoly országa” című nagyoperettet. Szucsong herceget játszom a második szereposztásban. Ez életem első ilyen jellegű előadása. Nem könnyebb, mint az opera, hiszen az operettet is ugyanúgy kell énekelni, mint az operát. Ráadásul Lehár Ferenc operai szintű operettnek írta meg ezt a darabot. Őriási főszerep, amit most a Miskolci Nemzeti Színháztól megkaptam, és aminek nagyon-nagyon örülök. Nem csak kihívásnak, hanem rendkívüli lehetőségnek is tartom, hogy Miskolcon Szucsong herceg lehetek.

Lippai Levente

névjegy BALCZÓ PÉTER

Tenor

1983-ban született Debrecenben, ahol 7 évesen kezdett el hegedülni. 2002-ben érettségizett a debreceni Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskolában. Még abban az évben felvették a Csokonai Színház opera kórusába. Itt énekelte első opera szerepeit, 2006 őszén pedig élete első opera főszerepében, Mozart Szöktetés a szerájból című művében Pedrillo-ként lépett fel. Számos magyar és nemzetközi kurzuson és énekversenyen vett részt. 2005 áprilisában a Graz-ban megrendezett nemzetközi énekversenyen döntős volt, itt találkozott leendő tanárával, aki azonnal felvette a Graz-i Zeneművészeti Főiskola opera szakára. Egy évet töltött Ausztriában, majd 2009 májusában diplomázott a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Karának magánének szakán.

